

AMIE KAUFMAN

AUTOARE DE BESTSELLERURI NEW YORK TIMES

R Գ Ր Կ Ե Մ Մ Գ Ն Ն ELEMENTALII R Գ Ր Կ Ե Մ Մ Գ Ն Ն

LUPUL GHETII

corintjunior

VALLÉN

Munții Westlands

Cascada Flic

INSALTBILE RĂCCEL

PORTUL ALCHER

Răul Efrivan

Sălapul
Norilor

Munții Icespire

MICUL DALVEN

Lacurile
Brenghin

Răul Vesturain

FERMELE

PORTUL BAERNOR

DREKHHELM

CAPITOLUL UNU

RAYNA ÎI DUCEA FĂRĂ ȘOVĂIALĂ ÎN direcția greșită. Anders abia ținea pasul cu ea prin mulțime, împingându-și capul între umeri când o femeie aproape că-l lovi dintr-o parte cu un coș în care se vedeau lucind niște pești. Duhoarea îl învălui asemenea unui nor, însă el făcu o săritură, lăsând-o în urmă, iar apoi amândoi trecură pe sub o arcadă de piatră.

— Rayna, suntem...

Ea deja trecuse de colț, înaintând grăbit pe Helstustrat și ferindu-se din fața unei perechi de ponei castanii care trăgeau pe strada pietruită o căruța plină cu butoaie. Anders își mută greutatea de pe un picior pe altul, până ce căruța trecu hurducăind prin dreptul lor, după care porni iarăși după sora sa geamănă.

— Rayna!

Ea îl auzi — Anders știi asta când ea îi aruncă peste umăr un zâmbet grăbit, lăsând să i se vadă dinții albi lucind pe fața brună. Dar nu încetini pasul, iar părul ei negru prins într-o coadă groasă se tot legăna în timp ce alerga. El se trezi din nou blocat, încercând s-o prindă din urmă. *Mereu* se întâmpla asta.

— Rayna, mai încercă el o ultimă oară, chiar în clipa când treceau de alt colț, unde puteau vedea în fața lor bariera păzită de străjeri îmbrăcați în uniforme de lână cenușii.

Fără să încetinească, Rayna făcu stânga-mprejur pe drumul pe care veniseră, înhățându-l pe Anders de braț și trăgându-l după prima cotitură. Scăpaseră ca prin urechile acului și inima lui o luase la galop, iar acum se sprijini cu spatele de zidul rece de piatră.

— Străjeri, spuse ea, trăgându-se de tunică.

— Știi, sunt pe fiecare stradă din partea de nord a orașului, îi spuse el. Îi controlează pe toți trecătorii.

Ea-și aruncă privirea înapoi spre colț.

— Au văzut iar vreun dragon? Sau doar au suplimentat numărul patrulelor înaintea Întrecerii pentru Ulfar?

— A fost un dragon pe cer noaptea-trecută, răspunse el. I-am auzit sporovăind despre asta în tavernă, când coboram de pe acoperiș de dimineață.

El nu scoase în evidență că Raynei îi scăpase informația asta pentru că fusese prea ocupată să-i expună planurile pentru ziua respectivă.

— Spuneau că au văzut cum arunca flăcări pe gură și toate celelalte.

Lucrul acesta o reduse la tăcere până și pe Rayna, fie și numai pentru o clipă. Dragonii părăsiseră Holbardul cu zece ani în urmă, dar în ultimul timp fuseseră văzuți pe cer. Anders și Rayna văzuseră ei înșiși unul acum șase luni, în noaptea sărbătoririi ultimului echinoctiu.

Suflase foc alb pur, în vreme ce dădea ocol orașului, după care dispăruse în beznă. O oră mai târziu, alt foc pornise lângă niște grajduri din nordul orașului — era un foc de dragon feroce, alb-cu-auriu, pe care era aproape imposibil să-l stingi, căci sărea din loc în loc mai repede și mai amenințător decât un foc obișnuit.

Când grajdurile fuseseră făcute scrum, dragonul dispăruse și, odată cu el, doi copii ai familiei care locuia deasupra staulelor. Legenda spune că dragonii răpesc mereu copii. Pe cei slabi, bolnavi și lipsiți de apărare.

— Poate că străjerii cred că dragonul de noaptea-trecută încă spionează prin oraș, ascuns într-o formă umană, spuse Anders. Sau plănuiește să pună foc pe undeva.

Rayna pufni.

— Și cred că, dacă-i întreabă, oamenii o să recunoască imediat că știu unde-i dragonul, dar că s-au hotărât să nu spună nimănui?

El dădu din cap, coborându-și vocea, pentru a oferi cea mai bună impresie pe care o poate face un cetățean integru.

— Da, străjerule, de fapt, eu am ascuns dragoni pârjolitori pe acoperișul meu, pentru că vreau să fiu prăjit de viu și nu cred în siguranța publică. Mă simt puțin vinovat de chestia asta și voiam să mă spovedesc cuiva, dar nu știam prea bine cine ar vrea să afle toate astea.

— Cel puțin ți-ar fi cald, chicoti ea, dând cu piciorul într-un morman de zăpadă pe jumătate topită.

Anders își relua vocea obișnuită, râsul ei ajutându-l să-și alunge propriile emoții, așa cum și sperase să se întâmple.

— Niciodată nu știi dacă nu întrebi.

Deși zâmbea ca și ea, chiar acele cuvinte îi produsera un fior între omoplați. *Dragonii pârjolitori*. Erau singurele lucruri de care știau să se teamă toți cei din Holbard, fie că erau locuitori, fie că erau neguțători de peste mări. În fiecare zi apăreau noi zvonuri că dragonii erau iarăși în preajma orașului. Zvonuri cum că, săptămâna ce trecuse, ar fi dat foc

unei ferme care arsesese până în temelii, iar familia țăranului se afla înăuntru.

— Cât trebuie să mergem spre sud ca să-i ocolim pe străjeri? întrebă Rayna, alungându-și gândurile.

Era cât se poate de limpede că trebuiau să-i evite. Străjerii puneau întrebări de genul „Unde-s părinții tăi?” și alte lucruri neplăcute legate de supravegherea adulților.

— Cel puțin zece cvartale, răspuse el. Vreo doi dintre ei au fost înainte în forme de lup, și cred că o să te miroasă dacă ți-e frică.

— *Zece cvartale?* Asta înseamnă o distanță dublă până la Piața Trelling! Anders, dacă știai că mergeam pe un drum greșit, de ce nu m-ai oprit?

Era tare furioasă și-și pusese mâinile în șolduri.

— Păi eu...

Dar el renunță înainte de a începe. Poate că *ar fi trebuit* să se străduiască mai mult. Într-un fel, *era* vina lui că merseseră așa de mult pe un drum greșit.

— Îmi pare rău! își făcu el curaj să spună.

Dar ea deja o luase din loc, îndreptându-se spre sud.

— O să mergem pe acoperișuri.

El era înalt și slăbănog, pe când ea era scundă și bine clădită—dar, cu toate că gemenii aveau amândoi bucle negre și piele oacheșă, în toate celeraltele privințe erau diferiți. Așadar, fiind mai înalt,

Toată lumea din Vallen știe că **LUPII GHEȚII** și **DRAGONII PÂRJOLITORI** sunt dușmani de moarte, care își trăiesc viețile complet separat. Așa încât, atunci când Anders, un băiat orfan în vârstă de doisprezece ani, ia forma unuia dintre cei doi elementali, iar sora sa geamănă, Rayna, pe a celuilalt, se pune întrebarea dacă ei sunt într-adevăr înrudiți. Totuși, indiferent dacă sunt sau nu rude de sânge, Anders știe că Rayna este cel mai bun și singurul său prieten adevărat. Ea nu seamănă deloc cu dragonii brutali și cruzi care, pretinzând că fata este de-a lor, au răpit-o și au dus-o departe.

Pentru a o salva, Anders trebuie să se înroleze la Academia Ulfar, o școală pentru lupii tineri, care prețuiește loialitatea față de haită mai presus de orice. Dar, pentru Anders, loialitatea reprezintă ceva mai mult decât obediența oarbă, iar prietenia este forța care poate schimba cu adevărat lumea.

Amie Kaufman oferă o aventură trepidantă și invenții magice uluitoare în această poveste de neuitat despre cum să-ți găsești locul într-o lume puternic divizată.

„O poveste plină de bestii epopeice și de eroi cuceritori, care te va face să nu lași cartea din mână până târziu în noapte. Dacă ți-ai dorit vreodată să pornești într-o aventură, citește acest roman!”

MARIE LU, autoarea seriilor WARCROSS și TINERELE ELITE

„Unic și absolut fermecător; o cursă în ritm alert, fantastică, de la început până la sfârșit.”

GREGORY FUNARO, autorul romanului *Alistair Grim's Odditorium*

ISBN: 978-973-128-778-2

9 789731 287782

www.corintjunior.ro

9+